

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Oboer/11/2023
Identifikačné číslo spisu:	1510228116
Dátum vydania rozhodnutia:	24.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Beáta Miničová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:1510228116.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v exekučnej veci oprávnenej obchodnej spoločnosti Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 (právnej nástupkyne obchodnej spoločnosti Sberbank Slovensko, a.s., Výsoká 9, Bratislava, IČO: 17 321 123), zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti povinnému L. O., narodenému XX. H. XXXX, XXX XX K. Z. H. XX, zastúpenému advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária Filo & Partners s.r.o., Štúrova 11, Bratislava, IČO: 47 237 031, o vymoženie uloženej povinnosti na sumu 33 293,40 eura s príslušenstvom, zmenková odmena vo výške 110,98 eura, trov konania a trov exekúcie, vedenej na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B5-37Er/7011/2010, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. júna 2017 č. k. 21CoE/337/2016-293, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie povinného o d m i e t a.
- II. Oprávnenej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uznesením zo dňa 2. októbra 2013 č. k. 37Er/7011/2010-118, návrh povinného (toho času povinného 2/) zo dňa 2. februára 2011 na zastavenie exekúcie zamietol. Nedôvodnosť návrhu povinného na zastavenie exekúcie súd prvej inštancie uzavrel s tým, že nie je daný žiadny z dôvodov uvedených v ust. § 57 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“).

2. Na odvolanie povinného Krajský súd v Bratislave v poradí prvým uznesením zo dňa 29. júla 2014 č. k. 21CoE/148/2014-160, odvolanie povinného proti uzneseniu súdu prvej inštancie odmietol s odôvodnením, že toto odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému nie je odvolanie prípustné, prípustné je iba proti uzneseniam o zastavení exekúcie z dôvodov uvedených pod § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) a k) EP.

3. Proti prvému uzneseniu odvolacieho súdu podal povinný dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 8. júna 2016 sp. zn. 5Oboer/11/2016 tak, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolací súd zistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) pretože, ak bol návrh na zastavenie exekúcie odôvodňovaný niektorým z dôvodov podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) EP, ktorý však daný nebol, tak odvolanie proti zamietnutiu návrhu na zastavenie exekúcie malo byť posudzované, ako prípustné, ak sa v ňom uplatňovali dôvody v zmysle ust. § 58 ods. 4 EP. Pokiaľ teda súd prvej inštancie návrh na zastavenie exekúcie odôvodnený povinným podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) EP zamietol ako neopodstatnený, pretože nezakladal ani jeden z dôvodov uvedených v ust. § 57 ods. 1 EP a následne odvolací odvolanie povinného odmietol ako neprípustné, odňal mu tým možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f) OSP).

4. Po vrátení veci Najvyšším súdom Slovenskej republiky odvolací súd opätovne rozhodol v poradí druhým uznesením dňa 13. júna 2017 č. k. 21CoE/337/2016-293, ktorým uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 2. októbra 2013 č. k. 37Er/7011/2010-118, potvrdil a oprávnenej náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal.

5. Odvolací súd konštatoval nemožnosť vyhovieť odvolaniu povinného vzhľadom na jeho nedôvodnosť. Návrh na zastavenie exekúcie posúdil odvolací súd ako neopodstatnený, pretože nezakladá ani jeden z dôvodov uvedených v § 57 ods. 1 EP, na podklade ktorých môže dôjsť k zastaveniu exekúcie.

6. V rámci odôvodnenia svojho uznesenia odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie mal vedomosť o skutočnosti, že dňa 19. novembra 2012 nadobudol právoplatnosť rozsudok, ktorým súd schválil Dohodu o vine a treste a obvineného uznal za vinného, okrem iného za trestný čin podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona, avšak uvedený rozsudok podľa názoru súdu prvej inštancie nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu (zmenkového platobného rozkazu). Súčasne si bol súd prvej inštancie vedomý, že povinný podal návrh doručený Okresnému súdu Bratislava V dňa 1. apríla 2013 pod sp. zn. 3CbZm/59/2013, ktorým sa domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 1Zm/556/2009, v ktorom bol vydaný zmenkový platobný rozkaz, t.j. po uplynutí objektívnej lehoty na podanie návrhu na povolenie obnovy konania ako zrejme oneskorený. Zamietnutie návrhu povinného na obnovu konania súdom prvej inštancie potvrdil aj odvolací súd v uznesení zo dňa 3. marca 2016 č. k. 4CoZm/54/2014-98 s tým, že niet pochybností o právoplatnosti exekučného titulu (zmenkového platobného rozkazu), ktorý nadobudol vo vzťahu k povinnému právoplatnosť.

7. Vzhľadom na to, že nebola povolená obnova konania a napadnuté uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 2. októbra 2013 č. k. 37Er/7011/2010-118, podľa odvolacieho súdu obsahovalo dostatočné a presvedčivé zdôvodnenie a bolo vecne správne, odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava V zo dňa 2. októbra 2013 č. k. 37Er/7011/2010-118, potvrdil.

8. Na zdôraznenie správnosti uznesenia súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že povinným uvádzaný rozsudok, ktorým mala byť schválená dohoda o vine a treste, nie je súčasťou exekučného spisu. Súčasne povinný nevysvetlil, ako sa jeho občiansky preukaz dostal do dispozície osôb prítomných pri podpisovaní zmenky a zmluvy o úvere a žiadnym spôsobom neozrejmil ani skutočnosť vyplývajúcu z uvedeného uznesenia, t.j. ako došlo k tomu, že dispozičné právo s účtom mala v spoločnosti okrem povinného ako jediného konateľa, aj tretia osoba, ktorá mala aj podľa tvrdenia povinného daný podvod spáchať, pričom z výpisu spoločnosti z obchodného registra je zrejme, že K. E. nikdy nebol štatutárnym zástupcom spoločnosti.

9. Odhliadnuc od uvedeného odvolací súd upriamil pozornosť aj na to, že povinný v základnom konaní, v ktorom bol vydaný exekučný titul, neuplatnil riadny opravný prostriedok v podobe námietok, aj keď bol zmenkový platobný rozkaz povinnému preukázateľne doručený do vlastných rúk.

10. Povinným predložené uznesenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, ČVS: KRP-11/OEK-ZA-2010 o spojení trestných vecí obvinených na spoločné konanie podľa názoru odvolacieho súdu nespochybňuje platnosť alebo účinky (tzn. právoplatnosť a vykonateľnosť) exekučného titulu - zmenkového platobného rozkazu Okresného súdu Bratislava V zo dňa 13. januára 2010 č. k. 1Zm/556/09-14 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 4. mája 2010 č. k. 1CbZm/17/10-39.

11. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v čase rozhodovania správne návrh povinného na zastavenie exekúcie ako nedôvodný zamietol, a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v celom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil stotožňujúc sa s jeho odôvodnením.

12. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania a dovolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1, § 453 ods. 3 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej oprávnenej nepriznal nárok na ich náhradu, nakoľko jej žiadne odvolacie a dovolacie trovy nevznikli.

13. Proti uzneseniu odvolacieho súdu zo dňa 13. júna 2017 podal povinný (ďalej aj ako „dovolateľ“) prostredníctvom svojho vtedajšieho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a) OSP, nakoľko mal za to, že sa mu v konaní ako účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

14. Dovolateľ trval na tom, že bol daný dôvod na zastavenie exekúcie, konkrétne § 57 ods. 1 písm. g) EP, pretože exekučný titul bol vyhotovený podvodom. Na podporu svojho názoru dovolateľ poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu ČR (nález zo dňa 6. februára 2008 sp. zn. IV. ÚS 394/05) a Najvyššieho súdu ČR (rozhodnutie zo dňa 18. februára 2010 sp. zn. 20Cdo/2131/2008 a rozhodnutie zo dňa 23. októbra 2010 sp. zn. 20Cdo/1452/2010). Dovolateľ opätovne poukázal na svoju argumentáciu obsiahnutú odvolaní a venoval svoju pozornosť obsahu práva na súdnu ochranu s dôrazom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolateľ vzhliadol v tom, že odvolací súd iba doslovne prevzal právne názory obsiahnuté v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. júla 2012 sp. zn. 6Cdo/171/2012, aj keď mal zohľadniť veľmi špecifické okolnosti predmetnej veci, pretože bola nevyhnutná individualizácia riešenia. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje dovolateľ za formalistické a arbitrárne. Okrem iného zo strany odvolacieho súdu zostala bez povšimnutia tá časť rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 6Cdo/171/2012), v ktorej sa tento nestotožnil s riešením uvedenej problematiky v rozhodnutiach iných senátov najvyššieho súdu, konkrétne sa malo jednať o rozhodnutie zo dňa 24. septembra 2009 sp. zn. 3Cdo/130/2009, rozhodnutie zo dňa 26. februára 2007 sp. zn. 1Cdo/308/2006 a rozhodnutie zo dňa 14. mája 2009 sp. zn. 3Cdo/306/2008.

15. V rámci dovolania dovolateľ namietol aj nesprávne právne posúdenie, ktoré malo podľa dovolateľa spočívať v tom, že odvolací súd založil napadnuté rozhodnutie na citácii jedného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bez odôvodnenia jeho použitia v konkrétnom prípade.

16. Ďalšia dovolacia argumentácia sa týkala nejednotnosti rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v otázke prípustnosti možnosti podania odvolania proti rozhodnutiam vydaným podľa ust. § 57 ods. 1 písm. a), b), f) až h) a k) EP, ktorá prípustnosť vyplýva z ust. § 58 ods. 4 EP, ktorú presadzuje väčšina senátov najvyššieho súdu (sp. zn. 3Cdo/306/2008, 4Cdo/207/20012 a 7Cdo/154/2011), ale senát 6Cdo ju odmieta (sp. zn. 6Cdo/171/2012).

17. Okrem vyššie uvedených námietok dovolateľ upozornil na porušenie princípu rovnosti zbraní účastníkov konania pri výklade ust. § 58 ods. 4 EP o prípustnosti podania odvolania proti negatívne uzneseniu o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, čím došlo zo strany odvolacieho súdu aj k porušeniu zásady dvojínštančnosti občianskeho súdneho konania. S poukazom na ust. § 202 ods. 2 OSP v spojení s ust. § 57 ods. 1 EP a § 58 ods. 4 EP dovolateľ vyzdvihol povinnosť súdu podať ústavne konformný výklad právneho predpisu.

18. V závere dovolateľ zhrnul, že považuje za odporujúce princípu právneho štátu, spravodlivého súdneho konania a rovnosti účastníkov konania, ak na základe exekučného titulu, ktorý bol dosiahnutý trestnou činnosťou osôb právoplatne odsúdených a oprávnenej, bola vykonávaná exekúcia proti „obeti“ trestného činu (povinnému). Okrem návrhu na odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ust. § 243 OSP, dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

19. K dovolaniu povinného sa vyjadrila oprávnená prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Vo svojom vyjadrení oprávnená vylúčila prípustnosť dovolania, a to s poukazom na ust. § 237 ods. 2 OSP, preto má za splnené podmienky pre odmietnutie povinným podaného dovolania podľa ust. § 447 c) CSP.

20. Oprávnená upozornila, že povinný odôvodnil dovolanie ust. § 237 písm. f) OSP v spojení s ust. § 241 ods. 2 písm. a) OSP. Uvedené spochybňovanie a napádanie rozhodnutia odvolacieho súdu povinným však podľa oprávnenej nespĺňa zákonné požiadavky v zmysle Civilného sporového poriadku (§ 420 alebo § 421 CSP). Oprávnená vyjadrila nemožnosť vyabstrahovania dovolacieho dôvodu z obsahu dovolania rovnako ako argumenty jeho prípustnosti. Napriek tomu, že druhým napadnutým uznesením odvolacieho súdu už nedošlo k odmietnutiu odvolania povinného, jeho argumentácia zostala nezmenená oproti dovolaniu podanému povinným proti prvému uzneseniu odvolacieho súdu. Pozornosť oprávnená upriamila na to, že právna zástupkyňa povinného nezohľadnila zrušenie Občianskeho súdneho poriadku a jeho nahradenie Civilným sporovým poriadkom od 1. júla 2016.

21. Povinným tvrdené nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu podľa oprávnenej nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania (ods. 42 rozhodnutia veľkého senátu; R 111/1998; I. ÚS 364/2015; II. ÚS 184/2015; III. ÚS 288/2015; I. ÚS 547/2016). Okrem zmätočnosti povinný v rámci dovolania namietal aj nesprávne právne posúdenie, ktorú kumuláciu dôvodov oprávnená vylúčila.

22. V závere oprávnená navrhla dovolaciemu súdu, aby dovolanie povinného odmietol podľa ust. § 447 písm. c), d) a f) CSP a priznal jej trovy dovolacieho konania.

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [(ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podal včas povinný zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok oprávnenej treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c) CSP).

24. Pozornosti dovolacieho súdu s prihliadnutím na obsah dovolania povinného neuniklo, že považoval za naplnený dovolací dôvod podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f) OSP, pričom odvolací súd sa súčasne mal dopustiť aj nesprávneho právneho posúdenia. Vzhľadom na uvedené považoval dovolací súd za potrebné v prvom rade upozorniť, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu bolo vydané dňa 13. júna 2017, tzn. po 1. júli 2016, teda už za účinnosti Civilného sporového poriadku, ktorý v celom rozsahu nahradil Občiansky súdny poriadok. Z uvedeného dôvodu aj dovolanie povinného zo dňa 2. októbra 2017, odoslané na poštovú prepravu dňa 3. októbra 2017 a doručené na súd prvej inštancie dňa 5. októbra 2017, bolo podané už za účinnosti Civilného sporového poriadku, z ktorého dôvodu mala byť prípustnosť dovolania správne odôvodnená podľa ust. § 420 CSP v spojení s ust. § 431 ods. 1, 2 CSP a / alebo podľa ust. § 421 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 432 ods. 1, 2 CSP. Odhliadnuc od uvedenej skutočnosti dovolací súd vychádzal z dovolacích dôvodov, ktoré z obsahu dovolania vyabstrahoval. Vzhľadom na to, že sa jedná o dovolanie podané proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného v exekučnom konaní uvádza nasledovné.

25. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho

prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

26. Dovolací súd uvádza, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z., nadobudlo 1. apríla 2017 účinnosť ust. § 202 ods. 4 EP, podľa ktorého dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní, nie je prípustné. Dovolací súd dodáva, že zákon č. 2/2017 Z. z. síce k úpravám účinným od 1. apríla 2017, v prechodnom ustanovení § 243h ods. 1 veta prvá stanovil, že ak v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017, sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, no vo vzťahu ku konaniam o opravných prostriedkoch, teda ani k dovolaciemu konaniu, neurčil žiadne pravidlo.

27. V preskúmvanej veci bolo dovolacie konanie začaté podaním dovolania na poštovú prepravu dňa 3. októbra 2017 (obálka na č.l. 327 spisu), doručeným na súd prvej inštancie dňa 5. októbra 2017 (č.l. 300 spisu), teda za účinnosti novej právnej úpravy. Prípustnosť dovolania oprávnenej, preto nie je daná. Vzhľadom na povinnosť ústavne konformného výkladu pri riešení tejto otázky, a teda vzhľadom na rešpektovanie ústavných princípov dôvery v platné právo a legitímneho očakávania, ako aj dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci, vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov, považoval dovolací súd za správne, aby sa prípustnosť dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

28. Dovoláním napadnuté rozhodnutie bolo vydané dňa 13. júna 2017, tzn. už za účinnosti novej právnej úpravy EP (aj CSP). Pokiaľ teda prechodné ustanovenie Exekučného poriadku neurčilo vo vzťahu k dovolaciemu konaniu žiadne pravidlo a dovolanie bolo podané (ako i ním napadnuté rozhodnutie krajského súdu vydané) už za účinnosti novelizovanej právnej úpravy, je potrebné vychádzať z princípu okamžitej aplikability procesných noriem. K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v rozhodnutiach, sp. zn. 3ECdo/16/2017, 3ECdo/26/2017, 3ECdo/27/2017, 4ECdo/23/2017, 5ECdo/10/2017, 7ECdo/3/2017, 8ECdo/17/2017, 5ECdo/2/2018, ktorý záver vyhodnotil ako ústavne konformný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uzneseniach, sp. zn. II. ÚS 185/2018, III. ÚS 276/2018, I. ÚS 281/2018 a náleze I. ÚS 259/2018.

29. Z hľadiska prípustnosti dovolania bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinného proti uzneseniu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, je bez ďalšieho neprípustné.

30. Pre úplnosť dovolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 349/2020-25 zo dňa 22. septembra 2020, ktorý konštatoval, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/15/2017 zo dňa 27. septembra 2017 došlo k ustáleniu právneho názoru najvyššej súdnej inštancie všeobecného súdnictva na otázku prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 2 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým do 31. marca 2017 rozhodol o odvolaní proti uzneseniu exekučného súdu o zastavení exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. m) Exekučného poriadku tak, že prípustnosť dovolania je vylúčená. Predmetné rozhodnutie podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje judikatúrny smer, ktorý síce nie je formálne záväzný, ale nie je ani bez normatívneho významu pre ďalší vývoj rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vrátane najvyššieho súdu, ktorá sa už prejavila v súdnej praxi (I. ÚS 312/2019, II. ÚS 295/2019). Zdôraznil tiež, že vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane dospel k právnemu záveru o neprípustnosti dovolania v exekučných konaniach za obdobných skutkových a právnych okolností, ako to je v práve posudzovanej ústavnej sťažnosti, čo preukazujú viaceré jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 74/2019, II. ÚS 185/2018, I. ÚS 281/2018, III. ÚS 276/2018, III. ÚS 177/2018, III. ÚS 311/2020).

31. Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie povinného podľa ust. § 447 písm. c) CSP, ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania oprávnenej, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.